

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 listopada 2018 r.,

sprawy **Z. B.**,

w kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lutego 2013 r.,

sygn. II AKa [...],

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

postanawia:

1. stwierdzić, że brak jest podstaw do wznowienia z urzędu postępowania karnego prawomocnie zakończonego wobec Z. B. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa [...];

2. obciążyć Skarb Państwa wydatkami postępowania w kwestii wznowienia.

UZASADNIENIE

Z. B. wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 kwietnia 2012, sygn. akt VIII K [...], zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa [...], został skazany m.in. za czyn z art. 148 § 2 pkt 2 i 3 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k. oraz innych, i została mu wymierzona kara jednostkowa oraz łączna dożywotniego pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji obrońcy oskarżonego, postanowieniem z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt II KK 211/13, oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ko 15/15 odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania, z uwagi na jego braki formalne. Wcześniej wyznaczony z urzędu obrońca skazanego, poinformował Sąd, iż nie znajduje podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. II KO 15/15 natomiast stwierdzono brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, a postanowieniem z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. II KO 16/17 oddalono wniosek o wznowienie postępowania. Sąd Najwyższy ponownie stwierdził brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu postanowieniem z dnia 15 marca 2018 r., sygn. II KO 4/18.

Skazany Z. B. pismem z dnia 12 września 2018 r., wystąpił ponownie z wnioskiem o zbadanie możliwości wznowienia postępowania z urzędu, albowiem jego zdaniem zaistniały bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pismo skazanego zostało potraktowane jako zasygnalizowanie Sądowi Najwyższemu wystąpienia w jego sprawie uchybienia należącego do katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych i uruchomiło przeprowadzanie czynności z urzędu. W przypadku potwierdzenia istnienia tego rodzaju uchybienia, doszłoby bowiem do wznowienia postępowania z urzędu, gdyż wznowienie postępowania karnego na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. z powodu wystąpienia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko z urzędu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48).

Analiza akt sprawy zarówno Sądu Okręgowego w W. jak i Sądu Apelacyjnego w [...] pozwala stwierdzić, że żadna z okoliczności wskazanych w piśmie skazanego nie mieści się w katalogu tych przyczyn, a nadto wskazać należy, że badanie akt wskazuje jednoznacznie, że w sprawie nie występuje żadna inna bezwzględna przyczyna odwoławcza, o jakich mowa w art. 439 § 1 k.p.k.

Ustosunkowując się więc jedynie skrótowo do zasygnalizowanych przez skazanego kwestii, należy zauważyć, że:

1. do przesłuchania świadka W. P. doszło na rozprawie w dniu 10 listopada 2011 r. Oskarżony Z. B. faktycznie nie był obecny na Sali rozpraw podczas składania zeznań przez tego świadka, gdyż w trybie art. 390 § 2 k.p.k. Przewodnicząca składu zarządziła opuszczenie sali rozpraw przez oskarżonego na czas składania zeznań, gdyż jego obecność mogła oddziaływać krępująco na świadka, o co zwrócił się św. P.. Po zakończeniu przesłuchania oskarżony powrócił na salę rozpraw i został poinformowany w trybie art. 375 § 2 k.p.k. o przebiegu rozprawy w czasie jego nieobecności;
2. orzekanie przez sąd wyższego rzędu w sprawie należącej do właściwości sądu niższego rzędu nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Nadto należy wskazać, że sprawa o czyn z art. 263 § 2 k.k. była rozpoznawana przez Sąd Okręgowy jako sąd I instancji z uwagi na łączne jej rozpoznanie ze sprawą o zbrodnię zabójstwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw określonych w art. 542 § 3 k.p.k. do wznowienia postępowania z urzędu, orzekając o kosztach na podstawie art. 638 k.p.k.